

"Zarara rızasıyla girene merhamet edilmez." sözünü nasıl anlamalıyız? Sonuçta herkes zarara rızasıyla girmiyor mu? Herkesin iradesi var ve herkes bu iradesiyle iyiyi ya da kötüyü seçer. Yani rızasıyla girer. O zaman hiç kimseye merhamet edilmez mi?

"Zarara rızasıyla girene merhamet edilmez."(1)

ifadesi hukuku, adaleti ve cezayı tatbik edecek şahsı, müesseseyi ve hükmü vereni ilgilendiren bir kaidedir. Yoksa günahlara, sefahate, isyana ve dalalete girmiş insanlara acımak, şefkat etmek ve hikmet dairesinde kurtulmalarına çalışmak dinimizin ve insanlığın icabıdır.

Bu meseleye muazzez Üstadımız şöyle yaklaşmaktadır:

"Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükselmiş içinde evladım yanıyor ve imanın tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeye, imanımı ve evladımı kurtarmaya koşuyorum."(2)

Bu ifadeden, **Rahim** ismine mazhar olan muazzez Üstadımızın sokakta yanan ve günahlara maruz kalan zavallı insanların ızdırabına ortak olması ve şefkatle onlara muamelesini yansıtmaktadır.

Ayrıca dinimizde **"Küfre rıza küfürdür, zulme rıza ise zulümdür."** ifadesi de mazlumların ve ehli dalaletin vaziyetine; bırakın memnun olmayı, bilakis o hallerine razı olmayı yasakladığı gibi, şefkatle onları kurtarmayı da dolayısıyla nazara vermektedir.

Ayrıca Zübeyir Ağabeyimizin bu meselede şu tazarruu çok manidardır:

"Eğer teessür ve ızdırıp karşısında kalpten bir parça kopsa idi; bir genç dinsiz olmuş haberi karşısında, o kalbin atom zerrati adedince paramparça olması lazım gelirdi."

Demek ki hukuk sistemi ve adalet mekanizmasıyla ilgili şahısların dışında, herkese düşen yaklaşım ve hal yukarıda verilen örneklerdeki gibi olmalıdır.

Fakat adaletin tatbiki, hukukun işlemesi, beşeri münasebetlerin korunması ve tümüyle hayatın muhafazası için müeyyideler, kanunlar ve cezalar olacaktır. Bunlar müsebbiplere lüzumu halinde uygulanacaktır. Çünkü bunlar hukukullahı ve hukuku ibadî muhafaza etmekle kanun namına vazifelidir.

İşte zarara iradesiyle bilerek girene; neticesi itibariyle cezayı tatbik etmekle kanun ve adalet adına acınmaz ve şefkat edilmez. Zira Allah'ın ihsanından fazla ihsan, rahmetinden fazla rahmet edilmez.

Öyle ise; insanlar arasında hakkın, hukukun ve adaletin muhafazası için; cezalar ve müeyyideler uygulanırken, şefkat etmek ve acılamakla, Allah'ın takdir ve tensibine muhalefet edilmiş olur. Gadaplanıp öfkelenmek ise insanların haddini aşmaları olur. Her ikisi de takdiri ilahiye tenkit anlamına gelir.

Demek ki mezkur kaide; muzır insanların, akıbeti hususunda tatbik olunacak ceza ve müeyyideler içindir. Yoksa vazifelilerin dışında diğer insanlar, onların maruz kaldığı akıbetleri hususunda üzürlürler, acırlar, hatta ahiretleri hususunda dua bile edebilirler. Çünkü dinimiz rahmet, şefkat ve uyum dinidir.

Ayrıca ehli küfrün ve isyanın; cehennemle cezalandırılmalarındaki, Allah'ın takdirini ve müeyyidesini tenkit makamında şefkati öne sürmek de mesuliyeti icab ettirir.

Dipnotlar:

(1) bk. [Sözler, On Üçüncü Söz İkinci Makam.](#)

(2) bk. [Tarihçe-i Hayat, Tahliller.](#)